

"El dret i la pràctica de l'advocacia són, amb la filosofia, les carreres que donen una visió més general, realista i amb sentit comú de la realitat circumdant. Dedicar-me a diferents branques del dret -tot i que considero que l'especialització, tan practicada pels advocats joves, també és bona per a la societat- m'ha permès tenir aquesta visió tan àmplia de la societat i del món. El contacte amb la realitat i el tocar de peus a terra són bàsics per poder fer d'advocat correctament." Són ja 35 anys de contacte amb la realitat a través de la pràctica de l'advocacia el que ha fet possible que en Ferran Foix Carbó hagi tocat de primera mà temes de l'àmbit civil, mercantil, fiscal, administratiu i, en menor quantitat, penal.

"El camp civil és amplíssim", ens explica, "i jo em dedico molt a temes de família, contractuals i immobiliaris. Tinc molts clients que són empreses constructores i em plantegen temes mercantils com constitució i desenvolupament de les societats, fusions, dissolucions i acords socials; aspectes fiscals, i relacions amb l'Administració entre d'altres." El nostre convidat ha portat molts assumptes d'aquests però també n'ha rebutjat: "Porto un tema si el veig clar. He rebutjat molts assumptes perquè no els he vist clars o no he estat d'acord amb el plantejament que em presentava el possible client. Si ho veig clar i just, no rebutjo el tema."

Parlem, en primer lloc, de ruptures matrimonials: "Faig tot el possible per evitar la separació ja que considero que, en principi, és un drama que ningú desitja; per tant analitzo els problemes, tinc entrevistes amb les dues parts, si convé els adreço a algun especialista que els pugui ajudar... i si no es pot evitar el trencament, porto el cas."

Un altre tema on ha hagut d'intervenir és en problemes relacionats amb contractes de compra-venda: "Hi ha molts casos, de gent senzilla normalment, que compren una parcel·la o un pis, firmen el que els posen al davant i, quan el fet ja és consumat i surten els problemes, van a l'advocat. Aquests problemes costen de solucionar i a vegades són insalvables." Ell mateix també ha redactat escrits de compra-venda: "Com a professional, he de vetllar perquè el contracte que redacto reuneixi i recopili fidelment els pactes entre ambdues parts, i que en signar-lo s'entengui per part de la persona més dèbil de la contractació, que sol venir sense advocat. Un contracte ben fet ha de ser objectiu, just i equitatiu."

Tenint contacte amb diferents empreses, el nostre protagonista coneix la realitat que envolta les fallides: "En un percentatge bastant alt, les fallides tenen solució si hi ha una col·laboració entre les parts implicades. Si a vegades l'empresa no se salva és perquè hi ha una actuació una mica precipitada o violenta per part d'algú, l'empresari, els sindicats o els treballadors. Amb bona fe, les situacions de crisi es poden resoldre." Igualment també ha passat per l'experiència de negociar amb sindicats en qualitat de representant de l'empresa: "És dur perquè les postures són molt oposades. Negociar amb persones dialogants i comprensives és fàcil però fer-ho amb persones obtuses i tancades és molt difícil, i aquesta possibilitat és molt habitual."

En Ferran també ens pot donar la seva opinió sobre el tracte amb l'Administració: "Lluitar i negociar amb l'Administració és bastant inhòspit,

molt impersonal i depèn molt de l'interlocutor que se't presenti al davant. És fàcil arribar al plet. Tot depèn de la necessitat de l'organisme administratiu per resoldre aquell tema: si no li corre pressa, pledejaràs. A més, en general a l'Administració pledejar no li suposa cap cost perquè ja té les seves assessories jurídiques."

En iniciar la seva carrera professional, en Ferran Foix va exercir durant sis o set anys com a assessor de l'Ajuntament de Sant Andreu de Llavaneres. I també els primers anys va apuntar-se "al torn d'ofici i al servei d'atenció als detinguts. Això em permetia estar en contacte amb delictes i delinqüents, i ara estic molt satisfet d'haver-ho fet perquè després, en el transcurs de la meua vida professional, no hagués vist casos com aquells, casos molt preocupants i molt significatius del que era la societat en aquell moment."

Quines característiques haurien de ser inherents a un advocat? "Tots hem de tenir uns principis, però en un advocat són fonamentals. Jo no posaria els meus interessos en mans d'un lletrat que no em donés garanties, a part de coneixements professionals, com a persona. La vida d'un advocat ha d'estar impregnada d'equitat i de justícia." Aquests principis són els que duen a respectar sempre els pactes: "A mi mai cap company m'ha fallat en un acord verbal", diu amb contundència. "Recordo un cas en què l'altre advocat es va haver de quadrar davant del seu client perquè, després de pactar amb mi, li posava entrebancs." Analitzant els 35 anys de professió, en Ferran es lamenta que "fins fa molt poc en aquest país la justícia ha estat el parent pobre i no se li ha donat el tractament ni els mitjans necessaris per poder cobrir mínimament un poder tan important." Però també ens comenta amb orgull que "una gran satisfacció meua és sentir i saber que els clients em tenen una confiança absoluta, confiança deguda potser al fet que em veuen segur i contundent en defensar els seus interessos."

Una parcel·la bàsica de la vida d'en Ferran ha estat i és la família. D'aquí li neix la passió pel dret: "Un avi, Bonaventura Foix; el pare, Manel; un oncle; el germà, Manel; nebots, i un fill, Ferran, han estat o són advocats. Les meves filles, M. Victòria i Rosina, són llicenciades en dret." D'aquest grup destaca el seu primer mestre, el pare. El segon el trobarà a la facultat: "Octavio Pérez Vitoria, catedràtic de dret penal, va ser el professor que més em va fer vibrar. Les seves classes eren interessantíssimes." I un altre va ser "Manel Cortina, amb qui vaig treballar en el primer bufet. Em va ensenyar la visió i la redacció de documents. Era un home molt brillant, amb una redacció molt hàbil, fàcil i fluida, i per a mi va ser realment un mestre."

Però en tots aquests anys tampoc ha faltat mai la presència de la seva esposa, Montserrat: "M'ha ajudat i m'ha animat molt a tirar endavant perquè és una persona molt vital." Agraïment, doncs, per a ella i per als pares, en Manel i la Victòria: "Per la col·laboració i recolzament que durant la carrera i després m'han donat sempre. Jo he arribat a ser el que sóc per ells i per la meua esposa." I en aquest camí llarg, feixuc i compensatori tan sols li han mancat hores per als seus fills: "No vaig viure intensament, tant com jo hauria volgut, la infantesa dels meus fills. Ara m'organitzaria d'una altra manera per poder dedicar-m'hi més." De ben segur que molts altres advocats dirien el mateix.

“El dret i la pràctica de l’advocacia són, amb la filosofia, les carreres que donen una visió més general, realista i amb sentit comú de la realitat circumdant”

Ferran Foix - Badalona (Barcelonès)